

V Praze, dne 10. 7. 1965

Milé děti, milá ženo,

jsem rád, že jsem se přece jenom také dočkal nějaké zprávy od Vás. Předevčírem přišel obrázek nějaké skupiny lidí a dětí z Morvaského krasu (asi vstup do jeskyně či co) a včera jsem dostal dokonce dopis. Na tom lístku mne překvapila značná shoda podob se všemi Vámi, dokonce při dobré vůli i se strejdou Honzou a tetou Milenou, ba našel jsem dokonce i analogii s Martinem, pak ředitelem školy ve Slovenské, Nadřou Hladkou v mladých letech, Táňou ještě v mladších a celou řadou dalších figur. Zvláště jedna bachratá holčička jako by z oka vypadla naší Janě. Moc jsem se divil a přemýšlel jsem, jestli jste loni tajně už v Krasu nebyli a jestli Vás tam tenkrát nefotografovali a pro velkou vyvedenost to teď za drahé peníze neprodávají pocestným. Ovšem kde se tam vzala Táňa a Naďa a dokonce Jarka Henclová v mladších letech atd., to opravdu nevím; asi to bude jen takový klam a mam jako ta podobnost oněch adoptovaných němčat. Že by Vás tam fotografovali na místě, to prostě pro celé Československo vylučuji – leda tak za sto, za dvě stě let – možná... Ještě jsem tam teď našel Pavlíka Trojanovic. Už se na to raději vůbec nebudu koukat. V podstatě jsem rád, že to nejste vy; to byste teda měli ránu. Jen když pomyslím na toho nahrbaceného trpajzlíka vepředu, co trochu připomíná Martinu – hů. Vedle toho pána, co strká nos vzhůru a vypadá trochu jako strejda Honza, stojí takový čupřinatý, usmívající se pán – hotový náš profesor dějepisu, ovšem také podstatně v mladších letech. No, už toho nechám.

Píšeš, Hedo, že máš pět dětí. Tak co váháš, nech si to honem potvrdit a pošli mi to, ať můžu žádat zvýšení přídavek. Jsem spokojen, že to je zase holčička; hned dám natisknout oznámení. Je sice chyba, že ses mne neptala na jméno a neradila se se mnou, ale nemám proti Deboře vůbec nic. Jak jí budeme říkat v rodině? Doporučoval bych zkratky spíše z konce jména, třeba Borka. Nesmělo by se to však zaměňovat s Borkem, což by byl Libor. A je Vás tam vůbec už dost? nepotřebovali byste ještě obsadit nějaká místa? Nebo se už necítíte tak osamělí? To já jsem tu se svou prací sám a sám (s kočkou). A i to má své problémy; pořád se mi to plete a musím to stále rozlišovat kdy dělám něco pro pudlikování a kdy zase pro kočku. Teď pracuju na tom Rádlovi a pořád dost dobře nevím, je-li to pro Tvář nebo pro kočku; bude to nakonec asi pro obojí. Člověk má holt ten integrační smysl a dovede po větším nebo menším úsilí integrovat nakonec všechno. Já teď bez nějaké vysilující námahy integruju tu kočku.

Ad vocem kočka. Spíš by se mi zdálo, že to je nebo by alespoň při zamhouření obou očí mohl být kocour. Nevyniká žádným extrovním exteriérem (potvora, teď mě škrábe – dáš pokoj, číčo!), ale má pozoruhodnou vnitřní stránku. Takřka duši, ba co dím, přímo rozum nebo něco velmi blízkého. Žádný ušlechtilý původ – narodila se v hostivařské dřevěné kůlně jako člen kolektivu čtyř koťat. Když zjistila, kde je – a to si její sourozenci ještě bezstarostně hráli – zauvažovala (nejspíš ocáskem, neboť myšlení je reflexe nad praxí, a kotě praktikovalo hlavně vrcení ocáskem, kroucení jím, fingování čehosi jiného – v tom je ta předmětnost, produkována již reflexí – proto kočka, alespoň ta naše, stále honí vlastní ocásek, tak si upevňuje svou kočičí osobnost – kruci,

neškrábej, zvíře! – a už ji mám na klíně, jestli Ti to, maminko, nevadí, že mám na klíně kočku – a už mrčí, tj. přede – to je značně symbolické, alespoň u ní, neboť já nesnáším, když na mně taková kočka vřeští a řve, to jsem jí řekl hned na začátku), tedy zauvažovala (hernajs, že Tě, totiž tě praštím, potvoráku jeden), že by se jí docela dobře mohlo stát, že by ji v Hostivaři prostě uvařili, těžko by dokazovala, že není host, neměla ještě ani občanskou legitimaci (a už mám, holomka, za krkem), ani domovský list. Chtěla utéci, ale mapu ne a ne sehnat – byla Spartakiáda, mapy nebyly – a náhodou se dozvěděla, že blízko jsou také Hrdlořezy. Tu ovšem nechtěla z deště pod okap – ještě tak, aby ji na cestě zařízli, host nehost. A tak poprosila jednu už ne zrovna nejmladší slečnu z vedlejší vilky, jestli by se laskavě neoptala, nenašel-li by se nějaký podnájem v nějaké filosofické (nebo alespoň filosofově) rodině. Kočka je totiž filosofií nějak zatížená; od knihovny se teď vůbec nehne, pořád se přes všechno protivenství snaží nahlížet do různých knížek, předstírá, že umí číst (a možná, že opravdu umí, to se nepozná, žádal jsem ji, aby četla nahlas, ale ona prý čte nejraději potichu; a když jsem ji moc prosil, tak že prý začne – a začala. Ovšem mrčet – tomu já dost nerozumím, potřeboval bych nějakou kybernetickou mašinu; ale čte dost rychle, a tak říkajíc globálně, ba intuitivně – nahlédne do nějaké stránky a nazírá knihu v celku. Čte dost rychle, ale nevím, jak dobře; už často jsem pozoroval, že se vrací k některým obtížnějším knížkám. Buď si to dost nepamatuje, nebo tomu hned napoprvé nerozumí, anebo to může být také záliba v autorovi). Jak vidíte, má docela jiné problémy, než její soudruzi a soudružky kočky, a to nejen v jejím věku, ale vůbec. Takové ty nejběžnější kočičí problémy zvládla hravě. Když jsem ji přinesl (vlastně přivezl tramvají – tam mně pořád otravovala, že chce taky lístek a naschvál pořád vystrkovala palici, aby ji průvodčí viděla; marně jsem jí vysvětloval, že má do čtyř let dost času, tvrdila, že kočky vyspívají rychleji a že už v jednom roce je vlastně kočka dospělá. A vůbec že ona je vyspělá zvláště a nad jiné, tak že má právo chtít lístek, zejména vzhledem ke své duševní pokročilosti. Celou cestu jsem jí musel vykládat, že tramvají se vozí její chlupaté tělo a ne její rozsáhlá duše, má-li jakou; to se urazila a frňala, že má duši přinejmenším takovou jako já. To mně dožralo a dal jsem jí pohlavek. Ona zastrčila na chvíli hlavu a mně se zdálo, že konečně bude trochu klidu. Jenže klid byl (teď mně, potvora, líže krk; no hrůza!) jen zdánlivý; vystrčila hlavu na druhé straně aktovky a mrkala spiklenecky na průvodčí. Naštěstí jsme přesedali na jedničku, a to už jsem zůstal na plošině), tedy když jsem ji přivezl, tak jsem si připravil tu skleněnou vyvolávací misku s pískem, jako že počkám na první loužičku a pak jí dám pár štulců a ukážu jí, kam má chodit. Jenže ona na mně pohrdlivě koukla a jak jsem to tam dal, hned šla na balkon a na misku, vyčurala se a hned na to nahrabala písek. Znovu se na mne podívala pohrdavým zrakem, přistoupila ke mně a zeptala se, o co si má utřít nohy; a vůbec, proč tam nemá ještě jednu misku na velkou stranu. Byl jsem tím tak vyveden z míry, že jsem vyrazil jen „Ty vopice!“ a odvrátil jsem se. Od té doby si naschvál nečistí vůbec nohy, když jí tam nic na čištění nedám, a vyhrabala mi jednu kytku, aby do tak příhodného prostoru chodila na velkou. A protože tam byla jen hlína, tak si dost umazala !ťapky a naschvál počkala, až budu spát, a pak mi chodila za

hlavou a umazala mi polštář. Dal jsem jí ráno pár pohlavků, ale ona, že prý mi to říkala, proč tam není hadr, a proč jí neupravím druhou misku také na písek, kterým se tak neumaže. No, to bych Vám mohl vyprávět do nekonečna. Na všechno má potvora odpověď. Má také zlozvyky. Tak na př. strašně ráda šplhá po stromě; a protože máme jenom monstéru, šplhá jakoby na monstéru a rozhrabe při tom vždycky květináč až hanba. Dostala už mockrát naflákáno, ale ještě včera to dělala zase.

Tak jsem jí slíbil, že jí dám na balkón kus stromu, kus větve, po které by mohla šplhat. To že prý si dá líbit, jen jaká je dodací lhůta. Tak jsem jí to slíbil do měsíce, když bude hodná a nebude rozhrabávat hlínu u monstéry. Tajně doufám, že to přece jen nevydrží a já budu moci splnění odložit. (Teď mi potvora kouká přes ramena a významně si odfrkla, jako kdyby tomu rozuměla, co jsem napsal. Tak nevím.) Bezvadně bruslí po linoleu; to se musí vidět: rozběhne se vši rychlostí a najednou udělá zatačku – a už se veze po břiše, po zádech, jen to fičí. Ale dost už o kočce; až zase příště. Zatím jí říkám Číčo, někdy i Čičmunde (protože se mi to líbí); vymyslete si nějaké jméno, já jí to někdy řeknu, až bude mít snášenlivou náladu. Jinak musím říci, že se povahou podobá hodně Martině.

Vyšel Klíma, Návštěva u nesmrtelné tetky (to jsou ty reportáže z Polska). Je to vynikající, zdá se, že tam je vše – doufám, že si to Honza koupil.

Mluvil jsem s Benhartem, byl ohromujícím slušný, vyjádřil radost, že mne při té příležitosti může požádat o článek asi tak kolem 10 stran, kde bych se zabýval několika knížkami ze svého oboru. Že to je úplně na mně, co si vyberu a jak to bude dlouhé, že to prý nikdy nepíšu moc dlouhé. A mám mu to dát, možno-li, do 21. 7., aby to mohlo vyjít v 9. čísle. Částečně jsem to slíbil, každopádně že ještě zavolám. Myslím, že to udělám tak, že spojím recenzi několika (přesně tří) knížek, které jsem dostal jako recenzní výtisky, s předvedením několika svých myšlenek, které připravuji pro onu knížku. Píšu dost, ale ve značném chvatu. Příští týden se chci vydat do Čs. spisovatele jednat o zařazení do edičního plánu. – Dozvěděl jsem se také, že v navázání (asi) na zahájenou již tradici jsem byl při jisté příležitosti zmiňován soudruhem Auerspergem jako prý nebezpečná osoba, na niž je třeba dát pozor (asi před 14 dny). Bylo to v souvislosti s Mas.

Už musím končit, kočka nadává, že čeká od rána na mléko a já že si píšu s nějakými lidmi. Tak jí vysvětluju, o koho jde, ale ona, že jí to nezajímá, ať Vás prý představím. No, tak to musí počkat. – Pokud jde o ty prachy, tak se asi zázrak nebude konat. Před chvílí se ohlásili na pondělí s laděním pianina. Kdyby se přece jen náhodou něco vyskytlo, tak to hned pošlu, ale pravděpodobnost je minimální.

Všechny zdravím, i Jensovy, Komárkovou, všechny děti, napřed cizí, pak i své, a last not least i Tebe. (O Hance už asi víš – to je do nebe volající pitomost, ale nedá se nic dělat.) Dnes jsem odřekl matrace, když odkládáte tábor. Měla bys uvážít, zda by nebylo lépe nejet. Je strašná zima – dnes tady bylo ráno 10 stupňů. To je na táboření šílená zima; přitom stále deště, vlhko – nenuťte se do toho moc. Mně bolí dost páteř – obávám se, že bych nejel, ani kdybych s časem nebyl tak na štíru. Zatím tedy počasí na stanování není.

V našem ustavu odříká řada lidí a stany si prý neberou. Sice jsem se hned ptal, není-li tedy volný nějaký ten velký, to prý ne, ale lidi to prý vždycky odříkají na poslední chvíli (tak jako my), takže není vyloučeno... Jenže termíny jsou nevhodné, kříží se s naším novým. Ještě se pozeptám příští týden, ale s ničím nepočítej na jisto. Spíš si myslím, že byste vůbec jezdit neměli.

Tak ahoj a jedno „mníí“ každému z Vás!
Váš táta Láďa